

det paagældende Nævn, naar de ikke hører til saadanne Tvistigheder, for hvilke man paa Forhaand har bundet sig til at gaa til Voldgift. Dette vil altsaa sige, at ikke blot Forhold af den allerstørste Betydning for Landet skal forelægges Nævnet, men ogsaa Spørgsmaal, som det ene af Landene efter Omstændighederne anser for at være rene indre Anliggender, som det ikke ønsker at diskutere med nogen anden Magt. Dette finder jeg ikke er heldigt, idet det jo netop vil kunne give Anledning til, at et saadant Tvistepunkt kan blive rejst og forelagt Nævnet, som maaske ikke var kommet offentligt frem, hvis man havde holdt sig til den almindelige diplomatiske Forhandling, hvor man meget vel i et givet Tilfælde kunde have endt med at sige: vi finder ikke dette Spørgsmaal egnet til videre Drøftelse. Det vil efter Omstændighederne maaske kunne gøre Diplomatiets noget mindre energisk og i andre Tilfælde noget vanskeligere stillet, at man faar en saadan Konvention, idet en af Parterne kan sige: Lad os holde op med den diplomatiske Drøftelse og straks gaa til Nævnet.

Et andet Punkt, som allerede er fremhævet af den ærede Ordfører Hr. Hans Nielsen, er Artiklerne 13 og 14, som giver den ejendommelige Regel, at Nævnet er beslutningsdygtigt og endogsaa kan fremsætte Forslag til en forligsmæssig Afgørelse af Tvistigheder, selv om begge den ene Stats Repræsentanter er udeblevet, hvilket jo kan skyldes, at de ikke mener, det er noget, der overhovedet er værd at forhandle om. Ikke desto mindre kan Formanden sammen med de to Repræsentanter for den anden Part afgive en Betænkning og stille et positivt Forligsforslag til Tvistighedens Løsning mod den anden Parts Ønske. Dette er efter min Mening i sig selv betænkeligt; og dernæst afviger det fra det Forslag, som i 1922 blev fremsat fra Folkenes Forbund, og som ikke havde en saadan Bestemmelse, men krævede, at samtlige Medlemmer skulde være til Stede, for at Nævnet kunde være beslutningsdygtigt. Nogen virkelig og tilfredsstillende Begrundelse for, at man her har fraveget det Forslag, som er kommet fra Folkenes Forbund, har jeg ikke set, og jeg vil ogsaa gerne slutte mig til de Ønsker, der er kommet fra anden Side om, at den højtærede Udenrigsminister vil angive Grunden til, at denne Afvigelse, som jeg anser for betænkelig, er sket.

Der er endnu et tredje Punkt, jeg lige vil pege paa, og det er Regelen i Artikel 16, som drejer sig om Offentliggørelse af Ud-

valgets Betænkning. Dette kan ikke blot ske, naar alle Medlemmerne ønsker en saadan Offentliggørelse, men kan efter Omstændighederne ogsaa ske mod den ene Parts Repræsentanters Ønske, idet Formanden og den anden Stats Repræsentanter kan beslutte, at en Offentliggørelse i et givet Tilfælde alligevel skal ske. Dette kan, forekommer det mig, ogsaa være betænkeligt, og det afviger for øvrigt ogsaa fra den tilsvarende Artikel i Udkastet til Konventionen med Svejts, hvor der kræves til Offentliggørelse af Betænkningen og Forligsforslaget, at alle Parter er enige derom. — Disse Punkter vil vi vel kunne faa mere fyldestgørende belyst i et Udvalg, men den højtærede Udenrigsminister vil maaske kortelig allerede her angive Grundene til, at man har truffet disse Bestemmelser.

Nu er det jo rigtigt, at det Forligsforslag, der maatte blive fremsat, ikke juridisk afgør Sagen, Parterne skal inden en passende Tid underrette hinanden om, hvorvidt de antager det stillede Forligsforslag, og det staar dem juridisk frit for at sige nej. Men faktisk og praktisk kan den ene af de stridende Parter meget let have præjudiceret sin Stilling i Omverdenens Omdømme saaledes, at naar Sagen senere maaske maatte komme til at foreligge for et internationalt Forum, staar den ene Part som den, der ikke har villet rette sig efter et Forligsforslag, der er fremkommet paa Grundlag af en Konvention, som den selv har været med til at udarbejde; og det kan let faktisk stille den i et daarligere Lys, formindske dens Ud-sigter ved den definitive Afgørelse paa en Maade, som den sikkert vil finde, at den ikke har kunnet være tjent med.

Der er ogsaa andre Konsekvenser af en Vedtagelse af disse Konventioner uændret. Der vil sikkert være andre Lande, med hvilke der kan komme Forhandlinger om Afslutning af lignende Konventioner, og nu er det ikke sikkert, at man med hvilke som helst andre Lande kunde ønske saa vidtgaende Konventioner som dem, vi her har afsluttet med vore Nabofolk. Ogsaa af Hensyn til Konsekvenserne af lignende Forligskonventioner med andre Lande forekommer det mig, at det er rigtigt, at man ikke her til at begynde med faar nogle Bestemmelser ind, som man er ked af og under alle Omstændigheder ikke ønsker udvidet til alle Danmarks Nabolande.

Endelig er der et sidste Punkt, som jeg gerne vil omtale for dets principielle Betydnings Skyld. Det er jo meget godt, at Rigsdagen ifølge Grundloven har en Indflydelse og ifølge den sidste Affattelse af Grundloven har faaet en endnu større